

ollin kui kolleda waimude seas, kes tummedal walguusel nago mo filmade ees olleks liikunud, — otsego olleksid hinged mahhajanud kehhasid watama tulnud. — Oh mo armad koddomail, mõtlesin ma, küssendasin ma ennese sees, peaks teie teadma, näggema, misfuggune wodi, misfuggune maggamisse kammer minnule Parisis antud! — Ja nüüd — mo emma kuo olli mo ees, just nago olleks ta ellusalt mo ees; isä olli ka seal, watas pahhase näoga, siis olli mo jalge otsas, nago kõiguks ja tantsiks, mo piisoke õdde, kes jo ammo surnud olli. — Ma arwasin, et mo pea pididi lõhkema. — Kas ma ollin surnud, woi ellasin ma weel?

Korraga käis kange wallo mo jalla sure warwa siisse, mis luust ja lihhasi läbbi leikas. Mis modi hakkawad nemmad mind leikama? mõtlesin ma. Jubba jälle teist korda nisammasfuggune wallo — oh, se olli hirmus! nad leikawad ja uritsewad mo jalla warwast! — nüüd teist warwast ka! Mis nad tewad! — Agga ma tundsin, et mo jalla säre marja soned liksid, kui warwaste kallal leigati; jubba

mul hakkas lotus tõusma, et mo ihhosed tuimussest ärkawad. — Siis tunnen ma omma kehha peal kiskumisse modi liikumist, — mis seal on? — Kaks arreto suurt rottu istuwad jubba mo riina peal, nago tahhaksid nõu pidada, kust nüüd peale hakkata. Polnud ka pikemat aega: üks hakkas mo paset närrima, teine mokka.

Ma käisin nago wälk ülesse! Ühhe täiega seisin ma terve kahhe jalla peal püsti, furno laua peal. Mo ihho karwad wärrisesid kolledusse pärrast; ma küssendasin ja hüüdsin abbi ihhust ja hingest, ni kui agga wähhä heäl sutis, ja ollin ommeti rõmo tundmiseses, et ma nüüd nisamma hea, kui peasnud ollin. Mo kehha tuimus ja minnestus olli lõpud. — Wõtsin ennese rided, pannin ennast ridesse ja põrrutasin senni wästo ust, ni kui ma suutsin, senni kui uksehoidja ülesse ärkas ja ukse lahti teggi. Ma langesin ta kaela ja nõrgastasin ärra. Teise hommiko, kui ma ülesse ärkasin, näggin et uksehoidja sure leentoli peal ollin magganud. Siis anti mulle taas head kohwi, ma